

ШУМАДИНЪА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V.

Овај листъ излази на табаку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола годвне 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5, крайц. за трипутъ.

№ 19.

ПУТОВАНЪ ПРОТИВЪ ВОЛЬ.

ТРЕЋЕ ПИСМО.

У Позену 26. Януара.

— — Заиста, я самъ обчинѣнь. Садъ веруемъ у сваку чаролію, а досадъ нинакою другу нисамъ веровао, до на єдину вашу милость. Садъ више несумнямъ о вампиру и злорадомъ ѣволу. Данасъ желію самъ быти и требало є, да самъ у Варшави, у Вашей собици премила моя, а несрећа ме моя донесе овамо у Позень, гди самъ као заробљеникъ доведенъ. Нестрашитесе, я самъ већ у слободи.

Тако ми є, као да ме є у сну Мора гнявила. Што я већма напредъ итамъ, то све даль натрагъ идемъ. Еда ли є іошъ кои человекъ на свету овакву несрећу дочекао. да, као я, съ бала по бисерный ѣрданъ пође, и съ нѣме четресетъ миля далеко у пустыи светъ одвученъ буде? Сва чезня моя: нестрпленъ, ревность, мудрость, и предосторожность моя не поможе ништа, него да све даль и даль натрагъ одемъ, као што бура найвештѣгъ и найревностнѣгъ бродара одъ пристаништа, къ коме онъ броди, у пучину мора одбаца.

Я и мой инципиръ путовасмо заедно по договору у Кладово. У томъ ядномъ гнѣзду налазасесе некаквыи управитель, коме инципиръ одма по долазку отиде. Ту прими заповѣсть, да незадржано у Семполно иде. Онъ се поврати и са млогимъ извиняванѣмъ саобшти ми несрећу, што неможе речъ свою одржати; служба є одъ свега преча. Занемію самъ одъ чуда; молю самъ га, грдію, и представляю му сву мою неволю; све бадава. Онъ є сажимао рамени, и морао у Семполно. Међутимъ є инципиръ праћенъ солдатима ишао Управителю, по свима кућама и шталама, не бы ли ми другій подвозъ нашао. И я ядо съ нѣмъ и осимъ єдныи пространыи кола за вученъ ѣубрета, никаквыи други небыаше.

Да бы задржао за себе кола, рѣшио самъ се у Семполно ићи, гди ѣу у случаю нужде лакше и подвозъ напѣи, а и улюднѣи квартирѣ имати моћи, него што самъ га у нечистоме гнѣзду Кладову имао. Инципиръ одобри мою намеру. Но я остадо разстроєнь, и нисамъ се пу-

темъ съ инципиромъ онако прѣятельски као пре разговарао. Шта више, было є и неприятна разговора; найпосле у Семполно растанемо се ладно єданъ одъ другогъ.

Но томе напротивъ према кочіашу момъ было самъ любезнии. Мы се договоримо, ту преноћити, да се конѣи поодморе, па са зоромъ да се натрагъ кренемо. Моя издашность све є већма растила, чега ради и седію самъ сутра рано у коли съ лицемъ къ Варшави окренутимъ.

Єдва да смо по сата одъ Семполна одмакли были, кадъ опазисмо, да за нама три французска ловца (єгера) у найвећемъ трку нагле. Кочіашъ мой зебући, да га зло венаѣе, шибаше свое конѣ яко. Но нѣгова є мука была сувишна, а итня бесполезна. Французи насъ брзо стѣгоше, заповедише да станемо, псоваше кочіаша, кои є као што веляу, безъ вишегъ дозволеня съ подвозомъ умакао, заповедише да се кола окрену, и споменише, богме и за стрелянъ. Мой кочіашъ неразумедє одъ тога ни речи, но по изгледу побѣдителя света могао є на значенъ нѣовыи речіи заключити, па погледа мене жалостиво. Я се садъ уплетемъ у нѣовъ разговоръ; а они, угурсузи, као да су то єдва и чекали; єрѣ одма се мени обратише, и пыташе ме найучтивѣе, ко самъ я? поискавши одъ мене пасошь. Я немадо никаквогъ. На то они найучтивѣимъ начиномъ примѣтише, да самъ я подозрителанъ и потоме да морамъ местномъ Управителю прѣявити се, ако ми то повольно буде.

Безъ сумнѣи ови учтивыи грубияни, кои безъ оклеваня обрнуше конѣи и кола за повратакъ у Семполно, быяху савршено увѣрени, да ѣу имъ я съ драге воли слѣдовати. Управитель чимъ дознаде, да самъ имъ я подвозъ на лукавыи начинъ изъ шака извукао, а пасоша немамъ, огласи ме прво за подозрителна, друго за єдногъ одъ Наполеоновыи неприятели, треће за заробљеника. Мое правданъ у толико ми поможе, што ми є дозвољно, кодъ главногъ стана военогъ правдати се. И заиста после два сата, имао самъ честь у дружеству съ єднимъ наредникомъ, и поручникомъ, кои у Позень, но не мене ради иѣау, путовати, т. є. тамо возити се.

Кадъ на човека наилазе мале неповольности и неочекиване играчке судбине, онда лако у нестрпленъ дола-

зи, зато заръ што се нада све то надвладати. Али кадъ већ до густа дође, онда равнодушнимъ быва; еръ човекъ, кадъ се охрабри и сваки одпоръ одбаца, поврати се своје урођеномъ поносу, ничега се небои, све презире.

Колико су ме она мучења овы дана едила, толико ми садъ опетъ смешно долази, што ме као заробљеника у балскомъ оделу, у Позенъ на границу Польске повлаче. У самоме дѣлу несрећа нѣ Богъ зна како велика, и я самъ уверенъ, да ћете се вы гроотомъ смеяти, кадъ ово чуєте, као што и я чинимъ. Но да е ово покоръ, што се самномъ догађа, то ћете признати. Я немамъ шта жалити до едина магновенія, кое бы я, любведостойна грофице, кодъ Васъ пріятно провео. Ето садъ видите, какву е несрећу препирка двею девояка учинити кадра. Софинъ накитъ е свему томе узрокъ, и я га све еднако са собомъ по свету носимъ.

Хвала Богу, садъ самъ у Позену. У главномъ военномъ стану врло су ме лепо примили. Извиняваху ми се строгосћу службе, и немогосе уздржати се, да се нева смею, што ме е немилостива судбина у средъ зиме у свиленимъ чарапама, съ игре, изъ главне вароши у ратный метежъ на границу отачбине донела. Првыи ми е садъ посао, да се нужднимъ стварима снабдъмъ, еръ я врло смешно изгледамъ. Нећу се више ослањати на военый подвозъ; купіо самъ коня, на коме ћу къ вами доездити, наручићу да ми се начине зимнъ альине, кои военый крой набавиће ми уваженія кодъ управляюћи наредника побдительноски; и садъ имамъ пасоше, съ коима ћу безъ икакве препоне до предсобія Вашегъ доћи моћи.

Ништа ме садъ незадржава, да къ вама долетимъ, до кролячъ и чизмаръ. До прекусутра, као што видимъ, нећу се одавде кренути моћи. Сиромасмртный свагда одъ найманья обстоятелства найвећма зависи.

Време ми е врло дуго, а военогъ метежа, кои овде влада, и трупа, кое у свакој униформи тамо амо иду, већ самъ се и сувише наситіо. Међу памтєня найдостойнїя противусловія загонетногъ човеческогъ рода, спада то, што савъ светъ рать за найвеће зло овога живота сматра, што савъ светъ муку и неволю проклинъ и смррти се бои, па опетъ на ияду начина драговольно на рать, муку и неволю и на смртъ иде.

Моє едино уживанъ есте, о Вами мислити и съ Вама забавляти се, но на жалость само у мислима! дивити се вашемъ играню, свираню, дражестной небрежливости вашегъ кућевногъ быћа, и дивити се вашей милини, кралице свою лепотица, којомъ Васъ е природа и вештина обасула.

После писма 28. Януара. Текъ самъ данасъ писмо на пошту предао. Спреманъ самъ за путь, и сутра ћу се са зоромъ кренути. Путоваћу са добропознатимъ ми польскимъ и французскимъ официрима. Кажите мојој сестри, да ћу у вторникъ зацело у Варшави бити.

ЧЕТВРТО ПИСМО.

У Магдебургу 2. Априла.

— — — Богъ зна, любезна Грофице, еда ли сте вы мое у Дрезде оловницомъ надрляно писмо примили, Богъ зна, да ли ћете и ово писмо добыти. Я ћу Вамъ

дакле укратко оно што самъ Вамъ изъ Дрезде писао, повторити и молити васъ, да савъ вашъ упливъ употребите, и саединѣно съ моимъ сродницима кодъ нашегъ Правленія, а тако и кодъ французски властїй дѣйствуете, да бы я ослобођенъ былъ.

Я самъ вамъ већ явио, да смо мы неколико сатїи одъ Позена између Шверзена и Кострцина изненада одъ едне чете прайски войника нападнути, обколѣни и зароблѣни; да су одъ оны Француза, съ коима самъ я путовао, еданъ офицеръ и еданъ простъ войникъ погинули, да су сви оплячкани, а я да самъ се одъ неспоразумленя тме избавіо, што самъ се прайскомъ военномъ началнику на немачкомъ езiku казао, да я висамъ военно лице, него грађанинъ путникъ, кои самъ случайно међу Французе дошао. Кое ово, што и пасошъ мой потврди, кое пакъ мое у пуной туги дано изяснїе, да самъ я, далеко удалѣнъ одъ ти мислїи съ Французима заедно воевати, веранъ прайскїи поданикъ, кои садъ ништа желнїе неочекуе, него ослобођенъ Польске одъ французскогъ потопа, имаде повольна слѣдства. Прайскїи офицеръ былъ е человекъ врло улюдачъ. Будући самъ я на нѣгово пытанъ о количеству войске у Позену, явио, да ће се безъ сумнѣ оногъ истогъ дана многи полкови къ Варшави бити кренули; то се онъ рѣши съ места у Шлезію повратити се, али у исто време и мени примѣти, да ме засадъ іошъ у слободу поставити неможе; еръ му то нѣгово положенъ забраное.

И ако се нѣ самномъ као са зароблѣникомъ поступало, былъ самъ я опетъ едномъ зароблѣнику раванъ. По рѣавимъ путовима дођосмо мы после неколико дана глађу измождени и премрзли, преко Варте у Шлезію. А се лютіо, а цесовао, све ми е едво было. Онай Софинъ ѡрданъ и оно мало новца, што имадо, сакріо самъ колико се могло предосторожнїе; еръ я више не верова играчки воєне среће, и у томе самъ паметно чиніо. Воєный заповедникъ, кои е чинъ маіора имао, нудіо ме одма другїи данъ, да као добаръ прайскїи поданикъ макаръ само као своевольникъ, подъ барякъ краля ступимъ и служамъ. Да небы пристойность повредіо, и мое отечестволюбїе подозрительнимъ учиніо, нисамъ иначе могао, него ово честицуну предложенъ примати. Я самъ дакле одправляо ађутантске дужности у чину поручика, и желіо самъ съ нестрплєнїемъ згодну приляку, тога опростити се. Што смо дублѣ у унутрашность Шлезіе улазили, то самъ све више зловольнїи бывао.

Мразъ, снегъ и оскудицу у рани трпили смо неописано. Гдѣ смо годъ долазили, свудъ смо, што намъ е требало, силомъ узети морали. Но ратни зароблѣници, кое смо свагда за собомъ вукли, были су найдостойнїи сажалєня. Поляци при свемъ томъ, што самъ се я найрадїе старао, нїову злу судбу олакшати, сву мою услужливность и прїательство одбише гордо и срдито. Изъ очїю нїови видіо самъ, да они мене за издаицу држе, и ово ми е пребациванъ теже было, него сва неволя моя. А и мало затимъ искуси я слѣдства нїове мрзости.

Маіоръ се беше опреміо на Глогаву; но мы тамо доспети немогосмо. Едногъ ютра, башъ кадъ су се неколико наши рота (компанїя) у едноме селу спремили была за полазакъ, насрнуше на насъ неколико катана фран-

дуски. Они се зачудише, кадъ насъ опазише, и одма се патрагъ повратише. Мы пакъ како изъ села изађемо, будемо еднимъ одъленѣмъ французске лаке коньцие нападнути и обколѣни. Но то нашегъ заповедника незаплаши; и наскоро примѣтисмо, да имамо посла са неколико рота пешака, кои насъ са своју страну напаше. Мы смо се нашли у колони Вандамовогъ военогъ корпуса, и наша храбрость бы узалудна. Прайзи су се били са безпримернимъ огорченѣмъ, и задобише два топа, изъ кои су на насъ пуцали были. Но последакъ испаше тако, да смо мы надмоћемъ непријателя савладани и преморани были предати му се. На нашей страни было е неколико мртвы и много ранѣны.

Нико нѣ быо веселии, него они Французи и Поляци, ратни зароблѣници, кои су се овимъ боемъ ослободили. Ови последњи съ места обтужише мене ђенералу французскомъ, као едного одпадника, польскогъ и французскогъ непријателя, кои самъ ий тобожъ Прайзима издао, предао, и одма у нѣову (Прайза) службу ступио. А будући е при преброяваню зароблѣника, прайскій мајоръ мене побѣдителяма, за свогъ поручика и своевольника представио; то я ништа къ оправданю моме навести могао нисамъ. И сами пасоши изъ Позена, кривицу мою само увеличаше. Конь, сать и новаць, све то было е добарь плѣнь побѣдителяма. Я самъ морао съ осталимъ зароблѣницама пешке по снегу и благу гацати, докъ преко Лигница у Дрезду недођосмо.

Одавде самъ вамъ явио мою несрећу. У Дрезда смо се неколико дана одмарали; па онда съ едномъ гомиломъ други зароблѣника дођемо преко Лайпцига овамо у Магдебургъ, гди се већ осамъ дана налазимъ. Жители овогъ града врло насъ сажалѣваю; међутимъ пакъ они сами и алазе се у станю, найвеће сажаленъ побуђуюћемъ. Ни една варошь нѣ овако яко духомъ клонула, као ова. Све живо мрзи на Французе. Грађанство се съ найвећомъ ревности свогъ несрећногъ краля придржава, и никако негубя надежде, да ће опетъ прайскогъ орла на зидови свои видети.

Сва е прилика, да ћу я овде, ако се за мене у Варшави найживлѣ незаузму, као ратный зароблѣникъ, свршетакъ рата очекивати морати. Моя добро сакривена готовина почела се сманѣвати. На свакой начинъ умолявамъ я приложениемъ овимъ писмомъ добру сестру мою, да ми преко назначеногъ иой лица мѣницу (векслу) пошлѣ.

Губернаторъ е добарь человекъ. Я самъ имао прилику, читавый редъ чудны мои догађая исприповедити му. Онъ нађе, да су необични тако, да се е непрестано смеяо, и скоро ми нѣ могао веровати. Онъ е съ моимъ другомъ Феликсомъ добро познатъ. Мене у слободу поставити, никако му, као што увераваше, у власти нѣ. Упућуе ме на любезно, горко стрпленѣ; и обећао ми е, како на Феликса, тако и ово на васъ писмо одправити.

Играчка судбине скоро е претерано велика, те да бы иошь већомъ быти могла. И опетъ ми очаянѣе ништа непомаже. Я самъ ведрии, него што се у проклетимъ овимъ обстоятелствама быти може, и мое е здравлѣ непопушено. Небринате се за мене ништа, и тѣшите добру

Софию мою. Я броимъ дане, сате и минуте, очекујући одъ васъ одговора. А кадъ већ одъ васъ кою врсту написану добиѣмъ, быће ми, као да сте вы и сами овде и т. д.

(Далѣ слѣдуе)

ПОДГРЪВЦИ.

— *Побѣда хитрости женске.* Излогъ у Паризу дао е быо поводъ правомъ странствованю народа изъ свою окружны места у главну варошь. Све су жене посвуда правомъ помамомъ заражене были, да величествености светске вароши виде, да и себе саме као на угледъ изнесу, и после повратка свога кући, да обрате на себе зависть оны жена, кое нису могле срећне быти, да и оне тамо доспеду. Мужеви едного малогъ места, кадъ е помама та почела и нѣове жене сналазити, саставе између себе врло добро смишлѣнъ комплотъ у той благородной намери, да одъ илядустручны опасностей паризкогъ живота жене свое сачуваю. Они остану непокретни при томе свеобштемъ странствованю народномъ. У месту томе нѣ живио ни еданъ фабрикантъ ни художникъ какавъ, слѣдователно нѣ ни еданъ одъ нѣи кодъ излога нарочитогъ посла свога имао. Мужеви се завере едапъ другоме притећи у помоћъ, и дати заштиту одъ безумления жене, и свакой подпише писмено, съ коимъ се обвезуе, да у случаю, ако речъ заветованя неодржи, иляду талира пишманлука плати. Истинита снага свагда почива у единству и слоги; и мужеви побѣдише. Кадъ бы жена коя повела речъ о путованю у престолно место, мужъ бы иой овако одговорио: „Све е одъ странаца запремљно; већ е за то поздно. Осимъ тога пакъ ни гди нико изъ целе вароши тамо ненде; неможемо дакле ни мы сами тамо быти. Ерь чинити оно, што други нечине, изгледа сасвимъ поношлѣиво и високоумно. Кадъ бы само когодъ почетакъ учинио, то бы већ онда друго што было. Ако само ма кои мужъ жену свою у Паризъ одведе, заверавамъ ти се и езикомъ и рукомъ, да ћу и я тебе одвести.“ Овако су сви женама своимъ одговорили и већ су мислили, да су они савршено побѣду одржали. Али кадъ се до надхитрениа дође, то одкако е света, женама остае првенство. Жене местанца тога наскоро примѣте, да е страханъ комплотъ противъ нѣи скованъ, па зато оне противкомплотъ осную. Садъ е само до тога дошло, да една између нѣи препоне, кое су на путь стали, уклони. За едного писателя романа или театорскогъ стихотворца было бы дабогме изобретенѣ такове хитрине тегоба; али е то сазаклетию женскомъ само маленкость, само сиграчка една была, и при првомъ састанку већ е средство изнађено было. Една млада, лепа, дражестна црноока заключи, да себе за обште добро жертвуе; она е имала врло любоморнотъ мужа: слабостъ, съ коіомъ се мудра жена увекъ лако ползовати уме. Друштво женско сачини майсторски писмо одъ измишлѣногъ обожателя дичне црнооке, кои съ найватрениомъ страху о своимъ разрушенемъ али иошь у срдцу нѣговомъ живећимъ надеждама говори. „Я полазимъ у Африку“, пише онъ доле на четвртои страни; „може быти нађаћу я тамо у рату противу Кабила конаць мученю моме. Али пре него што пођемъ, морамъ Васъ иошь е-

даредь видити, морамъ Вамъ казати съ Богомъ — на вѣки! Петнаестъ ми дана остаю юшть до мога полазка; то ъу време у месту живлени вашегъ да проведемъ.“ Уобщте е писмо то было прекрасно сложено, у комъ прошлостъ нимало ние была окаляна, али е за будушность угрожавана подоста было. Све су мере тако вешто употреблѣне, да е то скупочено писмо любоморномъ супругу пре у руке дошло, него е оно до жене нѣгове доспело. Шта е она предвидила была, то се испунило. Подозреваюћий мужъ пакленимъ страомъ обузеть буде, и потражи себи спасенія у бѣгству. Паризъ му е давао безбѣдно прибѣжиште. Онъ е морао на свакій начинъ, осимъ путны трощкова, и у комплоту мужава опредѣ-

лень пишманлукъ платити; али бадава; задоволяваюће путешествіе, кое се већ морало те морало учинити, ние могло никакому другу цѣль имати, него Паризъ, а као философъ избрао е одъ два зла наравно манѣ. Онъ одпутуе дакле са своіомъ дражестномъ црнокомъ у страовитый Вавилонъ. — Да се побѣда ова женска доврши, остае юшть то примѣтити, да се е любоморный, текъ што е у Паризъ стигао, са свима своима сазаклетницама и побѣдоносимъ нѣовимъ женама сукобіо. Уговоръ е дакле уништоженъ быо; сви су членови комплота обвезани были пишманлукъ платити, и тако су узаймно сви намирени были.

ДОМАЊЕ И СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Б И Ј А.

По гласу „Званичны Новина“ бр. 13. постављѣнъ е Помоћникъ Началничества Окр. Ужичкогъ Мајоръ Миливой Ювановићъ за Началника истогъ Округа; а доакошнѣй Командиръ П. Баталіона Мајоръ Стеванъ Мостићъ за Началника Окр. Гургусовачкогъ; Помоћникъ Началничества Окр. Рудничкогъ Капетанъ Тома Радовићъ по собственой молби нѣговой, премештенъ е за Помоћника Началн. Окр. Ужичкогъ, а на нѣгово место постављѣнъ е Алекса Ристићъ I. Столоначалникъ Попеч. Внутр. Дѣла. Далъ по собственой молби премештенъ е Началникъ Окр. Пожаревачкогъ Подполковникъ и Кавалъръ Добросавъ З. Ресавацъ за Началника Окр. Ђурійскогъ; Началникъ Окр. Чачанскогъ, Подполковникъ Кавалъръ Данило Стефановићъ за Началника Окр. Пожаревачкогъ; Началникъ Окр. Смедеревскогъ, Полковникъ и Кавалъръ Ранко Матеићъ за Началника Окр. Крагуевачкогъ, а Началникъ Окр. Крагуевачкогъ Подполковникъ, Станойло Петровићъ за Началника Окр. Смедеревскогъ. Далъ постављѣнъ е за Началника Окр. Чачанскогъ досадашнѣй Помоћникъ Началн. Окр. Црнорѣчкогъ Капетанъ Јованъ Перуничѣй; За Помоћника Началничества Окр. Црнорѣчкогъ досадашнѣй Началникъ Среза Брзо-Паланачкогъ Окр. Краинскогъ, Капетанъ Петаръ Маринковићъ; за Началника пакъ Среза Брзо-Паланачкогъ садашнѣй Членъ Управительства Вароши Београда, Подпоручикъ Вуле Богдановићъ; за Члена истогъ Управительства Проколнста Полицайногъ Одѣленія Попечительства Внутр. Дѣла Атанасіе Белополянцъ, а за Протоколнсту Одѣлен. Полицайн. Канцелиста истогъ Попечительства Милое Лешянинъ. Притомъ постављѣнъ е за I. Столоначалника Одѣл. Полицайногъ Јованъ Димитриѣвићъ, садашнѣй Столоначалникъ Одѣленія Грађевине; на овога место Михаилъ Петровићъ, Книговодитель Управительства Поштанскогъ; за Книговодителя Управительства Поштанскогъ Бремія Аксентѣвићъ, Рачуноводитель Економическо-Топчидерскогъ Заведенія, а на овога место Крста Петровићъ, бывшій Економъ при истомъ Заведенію. Напоследку, постављѣнъ

е за Столоначалника П. Класе Полицайногъ Одѣленія Илія Стойчевићъ, садашнѣй Секретаръ Управительства Вароши Београда; за Секретара истогъ Управительства Коста Брзаквићъ садашнѣй Писаръ Началничества Окр. Београдскогъ; за Писара истогъ Началничества премештенъ е по собственой нѣговой желји Писаръ Началн. Окр. Ужичкогъ Крста Стойковићъ. Исто тако премештени су но за казнъ, за Писара Нач. Окр. Ужичкогъ Тимотей Остоићъ Писаръ Нач. Окр. Ђурійскогъ, а на нѣгово место Илія Коцићъ садашнѣй Писаръ Нач. Окр. Руднич. а на овога место Вуле Јачковићъ Пис. Нач. Окр. Алексиначкогъ Далъ за Писара Нач. Окр. Алексиначкогъ постављѣнъ е Арсение Ђокићъ садашнѣй Писаръ Среза Подгорскогъ Окр. Валѣв. а за Писара Среза Подгор. премештенъ е по потреби службе Тома Л. Протићъ садашнѣй Писаръ Нач. Окр. Пожаревач.; за Писара Нач. Окр. Пожарев. постављѣнъ е Милосавъ Урошевићъ садашнѣй млађѣй Писаръ Началн. Окр. Рудничкогъ, а за млађегъ Писара Началничества Окр. Рудничкогъ постављѣнъ е Антоніе Радосављѣвићъ млађѣй Писаръ Среза Моравскогъ Окр. Рудничкогъ. Къ томе постављѣнъ е ђумрукѣя Топчидерскій Ђорђе Мицковићъ за Началника Среза Зайчарскогъ Окр. Црнорѣчкогъ, и Казначей Окр. Чачанскогъ Милошъ С. Недельковићъ за Началника Ср. Млавскогъ Окр. Пожаревачкогъ. Найпосле постављѣнъ е досадашнѣй Практикантъ Суда Окр. Београдскогъ Петаръ Николићъ за млађегъ Писара Суда Вароши Београда.

По гласу исты новина произведенъ е Намѣстникъ и Парохъ Неготинскій Милое Стояновићъ за Протоерея Зайчарскогъ, а Парохъ Алексиначнѣй и Членъ Консистоіе Епархіе Неготинске Димитриѣ Ж. Миловановићъ за Протоерея Неготинскогъ.

Т У Р С К А.

Цариградъ 16. Фебр. Една телеграфска депеша стигла е юче овде о заключенію примирія, и одма по долазку те депеше разпослане су свуда штафете, да о томе войску на све стране извѣсте. Као свуда тако и овде

РУСИЯ.

Писма са сѣвера являю, да су се Руси цѣле зиме ревностно обкопавали и да су на свимъ точкама, гди бы се неприятель на суво извести могао, утврђена подкрѣпљена и нова подигнута. Улазакъ изъ белогъ мора у заливъ архангелскій сасвимъ е загаћенъ за повеће лађе, и заливъ е съ обадве стране начичканъ батеріама, кое бы унакретну ватру просипале на сваку топовску шайку, коя бы хтела продрети у заливъ. Архангелъ има садъ доста знатне морске радіонице и броднице. Одакъ се енглеска обсађуюћа флота изъ белогъ мора повукла, саграђено е тамо више ратны лађа и два пароброда за царско-руску флоту, и те ће лађе за найкраће време быти сасвимъ опремљене и наоружане. Гувернеръ архангелскій быо е ове зиме двапутъ у Петербургу, гди е добіо нужна наставленя и налоге поради снажне обране Архангела.

— Изъ Петербурга пишу „Таймс“—у да ће грофъ Несельроде одма после заключеня мира одступити. За нѣговогъ преемника означаваю барона Мавдорфа, барона Брунова и княза Горчакова.

Изъ Петербурга пишу „Най-прайзише цайтунгу“ подъ 17. Фебр. слѣдуюће: „Неки страни листови говорили су веће о некомъ приказу великогъ княза Константина, кои е изданъ министерству морске силе, вице адмиралу Врангелу, и коимъ се налаже свима чиновницыма те струке, да одсадъ при даваню своій извѣстія найточнию истинитость наблюдаваю. Тай е приказъ у многоме смотрено занимљивъ и памети достоянъ, и я самъ садъ у станю да оно, што самъ одре у смотреню тога явію, допунимъ. — Почемъ е великій адмиралъ (великій князь Константинъ) у уводу тога свога приказа найпре уобште напоменуо незгодне околности, у којима се садъ Русія налази, и назначіо и навео узроке, кои су е у овакво опасно положенъ довели, вели далъ:

„Многостручностъ и разновидностъ формалитета угушує кодъ насъ силу административне дѣлательности и закланя одъ казни званично лаганъ, кое е кодъ насъ тако яко укоренѣно. Баците само погледъ на годишня извѣстія и на полагањ рачуна, и вы ћете наћи, да е свудъ ураћено што се годъ само могло, да е свуда учинѣнъ напредакъ, и да су свуда сви наложени послови премда не пренагло, али ипакъ по мѣри потреба, точно извршени.

Но баците позоръ на саму стваръ, испытайте е точно, свуците съ нѣ све лажно шаренило, одвойте оно, што у ствари есте, одъ оногъ што се чини да е, и истинито одъ лажногъ или полулажногъ, и вы ћете редкодѣи до каквогъ положителногъ, повольногъ и полезногъ резултата. На површини е саяиностъ, а изнутра трулежъ. У производима нашегъ званичногъ разглагољствованя нема мѣста за истину; она (истина сирѣчь) сакривена е у сплетенымъ изразима, али камо оногъ званичногъ читаоца, кои ће е у той збирки пронаћи и одгонетнути?

Я васъ молимъ ваше превосходительство, да ове истините рѣчи свима надлежательствама и званичницыма

министра морске силе саобштите, одъ кой ћемо мы у почетку идуће године искати извѣстія и рачунъ о свему ономъ, што се ове садъ завршуюће се године урадило, и догодило, и повторите їмъ, да я у тымъ извѣстіяма нѣовымъ не тражимъ нити зактевамъ красне изразе похвале, него чисту истину, а пре свега отворено и вештественно разлаганъ како несавршенства у свакој управной грани, тако исте и погрешака кое су у томъ погледу досадъ чинѣне. Кажите їмъ далъ, да ћу я сва извѣстія, коя небы тако написана была, са савѣстномъ строгишћу одбацити и натрагъ послати.

Я молимъ ваше превосходительство, да свима реченымъ надлежательствама и чиновницыма пошлѣте по еданъ препись овогъ мога приказа.“

25. Ноембера 1855. год.

Константинъ, Великій Адмиралъ.

— Изъ Берлина пишу „Крониклу“ подъ 23. Фебруара: изъ Петербурга дошла е заповѣсть свима войничкимъ и грађанскимъ чиновницыма свою степеня, кои спадаю у кругъ источно-морски обала, да съ мѣста свакій отиде на свое опредѣленъ. — Енглески агенти заключую у пристаништама источногъ мора много веће лиферантске уговоре, него прошле године. Отудъ се дає видити, да ће овогодишня енглеска флота у источномъ мору быти скоро двапутъ толика, колика е была прошле 1855-год. Овди се опажа неко неспокойство и забринутость о току и дѣланю паризкогъ конгреса. Говори се, да су намѣстницы райнски и источны провинція позваны у Берлинъ, да имъ се саобште мѣре, кой бы се они имали латити, ако бы се рать прайскимъ границама ближе примакао.

ФРАНЦУСКА.

Парижъ 24. Фебр. Стриць цара Наполеон Принцъ Жеромъ юче е давао за честь членова конгреса саяиный ручакъ, при коме су како сви одабраніи париски великаши тако и руски пуномоћници, грофъ Орловъ и баронъ Бруновъ присутствовали. Цело то саяино друитво было е зачућено, кадъ е видило на принцу Жерому велику руску ленту одъ рускогъ ордена свете Ане, кои е орденъ онъ добіо одъ покойногъ цара Александра I кадъ се тилзитскій миръ заключіо.

— 26. Фебруара. Парискій публикумъ очекує свакій часъ грмявину топова, коя ће имъ обзнанити порођай царице. Царица већ никудъ неизлази изъ свои соба. Ако новорођено дете мужко буде, пући ће 100 топова, и денеше свуда ће се разаслати, да гдѣ годъ има француски градова и войске, пуцявомъ топова огласе рођенъ „алжирскогъ краля.“ — Како осети царица прве болове порођая, одма ће се у сусѣдле нѣне себе скупити сва царска фамилія, министеръ двора, сви министри, президентъ совѣта, маршали, адмиралы, великій канцлеръ почестие легіе и главный командантъ народне гарде. Совѣтъ пакъ и друга већа надлежательства быће скупљена у зданіяма, гди обично своя засѣданія држе. Како царица роди, оногъ тренутка ући ће у нѣну собу државный министеръ и чуваръ државногъ печата. Пошто новорођено дете цару и царици показано буде, онда ће

државный министеръ, чуваръ државногъ печата и предсѣдатель совѣта написати, и заключити еданъ протоколъ и потврдити да е новорођено дете царица родила. После порођая быће сва явна зданія у вече осветљена. Незна се јоштъ за цело, хоћели Папа самъ собомъ доћи изъ Рима да малогъ царевића крсти. Одма после крштења добы ће тай малый принцъ, коме се пре рођеня алгирска круна спрема, великій крестъ ордена почестне легије, и воену медаљу. Свакий се нада, да ће са огласомъ тога новорођеногъ царевића и гласъ о утврђеномъ миру крозь целу Европу пролетити.

Изъ Париза одъ 25. Фебр. пише еданъ дописатель: „Познатыи сръбскій трговацъ изъ Триеста г. Гопчевић налази се у Паризу, да бы одъ западаны сила могао измолити, да му дозволе, да може своје лађе (32. лађе кое су се затекле у азовскомъ мору гди е рану товаріо) крозь море кое су саюници узаптели, извести. Аустрійскій кабинетъ врло се заузео за стваръ Гопчевића, и Француско министерство наклонѣно е да попусти, али енглеско правителство, кое у той ствари и некій политичкій значай налази, не да ни споменути. Сада Гопчевићу пребацују Енглези оно, што е само нѣму Русія дозволила да може извести своје лађе, и веле, да бы требало свима да е тако дозвољно а не само Србину Гопчевићу; Енглези забораваљу, да е Гопчевић то дозволенѣ доцнѣ одъ цара Александра добио, као накнаду за свою рану, кою е пре рата купио, и кою е морао оставити, и кою рану морала бы Русія по строгомъ праву одъ Гопчевића по ону исту цену, по кою е онъ купио, одкупити. Дакле то дозволенѣ одъ стране руске може се као накнада за штету сматрати, а не као особита милость или каква привилегія само Гопчевићу.

Новине „Акбаръ“ являю, да ће ратно министерство у случаю томъ, ако се миръ заключи, послати у Алпиръ три или четири дивизіе одъ кримске войске, где ће у разнымъ областима становати, и нарочито у Кабилии за грађенѣ друмова употребљене быти.

У Паризу 21. Фебруара. Данасъ е држана овде шеста сѣдница конференція.

ЕНГЛЕСКА.

Изъ Лондона пишу подъ 22. Фебр.: „Краль белгійскій быће за време свогъ бавленя у Енглеской гостъ кральичинъ у Виндзору. Онъ ће стићи у Енглеску 5 Марта, а бавиће се до 12. за кое ће се време осветити нова линейна лађа „Прендесъ роаалъ“, а по свой прилици држаће се тада и една велика смотра надъ флотомъ у Портсмуту.

О той смотри пишу намъ изъ Портсмута слѣдуюће:

„Кральица ће за найкраће време доћи овамо, да присуствуе у одной великой смотри и маневру тамо налазеће се флотиле одъ топовски шайнѣй. Готово свакий данъ стижу тамо нове шайке, и прибираю се лађе са своју страна. — У Портландъ-Реаду, гди се такође скупля едно одѣленѣ флоте, стануе засадъ паробродъ на завртанъ „Санпарель“ одъ 72 тона и 6 топовски шайка, а у бродницама у Сутхамптону леже 16 najlepши пароброда на свету, кои могу носити 34.593 тона терета (ед-

на тона има одъ прилике 900 ока). 9. одъ тій пароброда наймило е правителство за превозну службу.

АУСТРІЯ.

У Бечу 24. Фебр. Русскій посланикъ князь Горчаковъ давао е юче предъ свой полазакъ у Петербургъ часть, на којой су участвовали князь Алойзь Лихтенштайнъ, грофъ Зичи и млога друга висока и отмѣна лица. У понедељакъ (27. Фебр.) имаће князь Горчаковъ аудіенцію кодъ нѣг. велич. цара, и отићиће за неколико дана у Петербургъ. Као што се чуе, изразио е царъ Александеръ желю, да о некимъ точкама источногъ питања изиште одъ княза устмено разъясненѣ.

ПРАЙСКА.

Изъ Париза пишу „Таймс“—у слѣдуюће: „У некимъ бечкимъ дипломатскимъ круговима разносіо се гласъ, кои су и важна лица потврђивала, да се Прайска већ едномъ рѣшила, заузети своимъ достоинству одговарајућий положай. Но поуздана бечка писма доказую сасвимъ томе противно, и веле, да нема изгледа, да ће Прайска у случаю, ако се конференціе раскину, примити на себе онаква иста обвезательства као и Аустрија. До 18. Фебруара нѣ берлинскій дворъ никако позванъ быо, да участвуе у конференціама, и засадъ нема на то јоштъ ни найманѣ изгледа.

ПЕРСИЯ.

Техеранскій званичный листъ явля, да се шахъ персскій спрема и оружа, како бы свако нападанѣ енглеске флоте на обале нѣгове државе оружаномъ рукомъ одбити могао, и да се већ войска креће у провинціе, лежеће на персскомъ морскомъ заливу и на утоку рѣке Еуфрата.

БИРМАНСКО ЦАРСТВО.*)

Пріятельство између Енглеске и Француске претрпило е у дальной Ави (главной вароши бирманскогъ царства) ако не башъ великій ударъ, а оно баръ знаменитый потрясъ. Францускій упливъ, кои у бирманскомъ царству заступа еданъ предузимателанъ и енергичный Французъ, именовъ Оргони, кои е садъ главный ѣнераль бирманске войске и любимацъ тамошошнѣгъ цара, грози яко енглескомъ упливу и гледа га сасвимъ истиснути. Као ясанъ знакъ овога може се сматрати посланство, кое бирманскій царъ спрема цару Наполеону III, и коме енглеско-индискій посланикъ гледа изъ петны жила; премда безуспѣшно, на путь стати. ѣнераль Оргони быо е свакадъ страшанъ противникъ и непріятель енглеско-индискее компаніе.

РАЗНЕ НОВОСТИ.

— У Лондону Палмерстонъ има доста труда да одржи депутирце долнѣгъ дома у стрпленю, ерѣ сви вичу и траже да знаду, шта се у паризкимъ конференціама ради. Поедина заключеня премда се немогу знати, али и-

*) Бирманско царство лежи у Ази и граничи се са областима енглескимъ у источной Инди. Ово е царство пре неколико година водило рать са Енглезима, у кожь су рату Енглези неке области одъ нѣга одкинули. Царство е ово доста велико и брон 9,000,000 душа.

накъ то се зна, да се све ближе сталномъ миру ступа. 22. Февр. послана су изъ Лондона заступницама англискимъ у Паризъ нова упутствія. Покадакъ одвећъ учестаю денеше између Париза и Лондона.

— 24. Февруара. Стигао е генерал-ађутантъ цара рускогъ генералъ Шувалевъ у Берлинъ са многомъ пратньома. Онъ носи важна писма изъ Петербурга пуномоћницама рускимъ у Паризъ, и одма е истогъ дана даљ у Паризъ хитно одпутовао. Изъ Берлина явили су у Паризъ и то: да е Баронъ Будбергъ повторително казао: да се Русія рѣшила у свакомъ потраживаню на конференціама попустити. Генералъ Шувалевъ однео е рускимъ пуномоћницама упутствіе, како се имаю владати, кадъ се почну преговори о преиначеню граница Бесарабіе.

— Англискій пуномоћникъ у Паризу Ковлей оде едногъ дана после конференціа на балъ; и кадъ е было већ неко време у сали, упрести се, кадъ примѣти, да е на вратима у место билете одъ бала, дао извѣстіе о држанімъ конференціама, кое е было спреміо да пошлѣ своемъ правительству у Лондонъ. Брже изтрчи и нађе свое извѣстіе затрпано другимъ билетама. Шта бы дали новинари да су тай комадићъ артие могли у свое руке добити!

— После свакогъ засѣданія конференціе носи се у вече протоколъ цару Наполеону на прегледъ, гдѣ онъ обично свое примѣтбе ставля.

— Све што се могло досадъ изъ тайны засѣданія паризке конференціе дознати, то е: да англискій пуномоћникъ Кларендонъ, и грофъ Орловъ при писаню у засѣданію изъ едногъ дивита умачу, и новине, изъ тога заключаю, да ће црно море бити неутрално и лађама свію народа отворено.

— Бдна врло чувена врачара у Паризу размеђала е карте и казала е, да ће царица Француска 8. Марта родити мужко дете. — Чудноватъ случай быће, ако царица роди 11. Марта, ерѣ у тай данъ рођенъ е сынъ и оногъ старогъ Наполеона.

— Лордъ Палмерстонъ казао е у Парламенту, да ће израдити, да Русія по заключеню мира недира у гробове англиски солдата на Криму. Англизи немаю се шта о томе сумњати, ерѣ су увѣрени, да Руси човечно и великодушно поступаю и са заробљенимъ неприятельима, а како небы были великодушны справъ гробова. — Осимъ ако нужно буде за утврђенъ и поправлянъ Севастополя гди-кое гроблѣ премештати.

— Англиске новине „Хералдъ“ пишу, да паденію Карса ніе узрокъ ни Омер-паша ни Селим-паша, него Англиска сама, коя е доцканъ позаимила новце Турской.

ПОЛИТИЧНЫЙ ПРЕГЛЕДЪ.

Конференціе или конгресъ?

О питаню овомъ изражава се еданъ дописатель „Общи новина“ овако:

„Мониторъ“ дае паризкимъ конференціама насловъ „конгреса“. Насловъ е безъ сумњ одъ манъ важности у онимъ стварима, кое се на конференціама рѣшаваю, али у дипломатскимъ предметима имена су врло често одъ пре-

велике важности. Питанъ, кое се у Паризу рѣшава, заиста е питанъ европско, али ипакъ зато понаособно и почастно. Оно е понаособно по своемъ карактеру, понаособно по позоришту и мѣсту свога постанка, развитка и разрѣшеня, и понаособно по мѣри и степену интереса оны држава, кое у томъ питаню участвую. У Француской престолной вароши рѣшиће се единствено источно питанъ, а не друго какво. Задатакъ паризки конференціа ніе ништа друго, него да поврате Европи миръ. Тай ће се миръ имати утврдити на сталномъ и трајномъ основу, на основу, кои е ясныи изражай европски интереса, и кадъ се еданпутъ овимъ интересима удовлетвори, онда дипломатскій саборъ у Паризу неће имати никаквогъ више предмета за свою дѣлательность. Па какво бы то было европско питанъ, кое бы се по разрѣшеню источногъ питаня имало рѣшити европскимъ конгресомъ? Скандинавско (т. е. сѣверно, тичуће се одношеня Шведске и Данске) ніе іошъ досадъ дошло у претресанъ, белгійско е питанъ справлѣно, грчко ніе поремећено, немачко ће се по свой прилици и у будуће исподъ руке справляти, а польско могло бы имати мѣста само у каквомъ бунтовномъ, а не дипломатскомъ сабору; а што се талианскогъ тиче, то за нѣгово справлянъ нужно е споразуменъ само између Аустрије и Француске, и то е споразуменъ ту. Али шта да се ради съ заключеніемъ бечкогъ конгреса одъ 1815. год. кое се односи на династію Наполеонову? Та Луй Наполеонъ признавъ е одъ свію сила, и то драговољно, и то признавъ уништило е свакій листъ папира, кои му на путу стои! Па шта више, то се заключенъ и неналази у бечкоме конгресу, него у паризкомъ миру. Па зашто да се развиде и претресу акта бечкогъ конгреса? Та и сама Француска неосећа династичну потребу таквогъ претресаня (ревизије). Царъ е Францускій дѣломъ оно постигао, што е нѣговой земљи нужно и потребно, и што е утврдило европске одношае. Па зашто да се то подъ сумню и питанъ ставля? Мужъ, когъ заслуге за консервативно начело цео свѣтъ уважава и припознае, немора оно, што у самой ствари у руди има, путемъ европскогъ конгреса да учини зависимимъ одъ туђе вољѣ.“

У Паризу 24. Февруара. Юче (23. Февр.) држана е пета сѣдница конференціа, и то е готово све, што се о нѣой и зна. Но при свемъ томъ опетъ се разносе по салонима найразличитіи гласови, кои веле, да точно знаю, шта се догодило у сѣдници, и кои наводе башъ и саме рѣчи, кое е какавъ пуномоћникъ изустіо, и кои точно изчисляваю наставленя, коя е буди кои членъ конференціа добио. Овакове гатке, кое одъ едно 14. дана берзама часъ ружична поля и златна брда, часъ опетъ страовите провале и мутне таласе показую, садъ већ нико више неврѣс, почемъ се зна, да су све приповедке о преговорима конференціалнымъ, о предмету претресаня нѣговогъ, о пуномоћствама, коя членови конференціа у цѣпу носе, измышлѣне и лажне. Све што се засадъ дознати може, и о чему су важна лица, коя поверена заслужую извѣштена, састои се у нагађаняма о стварима, кое ће морати или кое ће по свой прилици можда текъ бити предметъ преговора и претресаня, даљ у правцѣма, кой се придржаваю на конференціама участвуюће државе и томе подобна. А сви гласови, кои се разносе о ономъ, што

се на самимъ конференціама ради, носе на себи печатъ лажности, будући су пуномоћници свое узаймо обећањ, да највећу тайну у свему наблюдавају, досадъ вѣрно држали. Дописателѣ „Ендепандасъ белжа“ кои су иначе најболѣ извѣштени, буге садъ сасвимъ; па и самъ лордъ Палмерстонъ, и говорливый „Морнингъ Постъ“ умукли су. А французски листови налазе за најпапетниѣ, да свое читателѣ опомяну, да невѣрую вѣстима страны листови и коекаквумъ гласовима.

Уобште се толико за извѣстно узети може, да изслѣненъ главни питаня досадъ не далеко напредъ поступило, но да зато опетъ течай конференція не неповољна, премда не такавъ, да може задовољити претерана наданя лавовѣрны людѣй. Спори корацы нису свакадъ најнеудесни, и освоєнъ Севастополя не збогъ тога мањ славно, што е тако споро ишло. А и слава заключеногъ мира быће у толико већа, што е годъ теже, нераванъ путь изравнати; и обрана руске политике повѣрена е исто тако вѣштумъ рукама, као годъ и обрана Малаховске куле и камчатскогъ редута у крвавымъ боєвима. Г. Орловъ и Бруновъ уобште се сматраю и признаю за врло вѣште заступнике свое политике. При двору и у свымъ дипломатскимъ круговима влада највеће

узданъ у миръ, и подписанъ прелиминарногъ мира, премда е само гола форма, ипакъ е одъ доста велике важности.

У обште се мысли, да ће после долазка руски курира у Паризъ токъ конференція брже ићи. Мы о томе нећемо оцечну пресуду да изречемо, премда се изъ садањи околностѣй сасвимъ слѣдствено извести може, да ће у почетку Априла преговора много брже напредовати.

„Адветизеръ“ дознає изъ поузданогъ извора, да енглеско правительство држи заключенъ мира само за вѣроятно, а не за сасвимъ известно. За неколико дана быће то питанъ сасвимъ рѣшено, почемъ садъ пуномоћници на конференціама пету точку, најтежу и најзаплетению одъ свою остали, претресаю. Ако се дакле у петой точки не сагласе, конференціе ће се прекинути. У противномъ случаю проћиће јоштъ пуны четири недељ докъ се остами формалитети и споредна питањарѣше.

Течай новаца : Дукати, 5. фор. 45 кр. за банке
Цванцигери : 102%.

ОГЛАСИ.

(1—3) *Разно селенъ* предало е Економическо-Топчидерско Заведеніе у комисіонъ на продаю у бакалницу Николе Ђурђевића спрамъ театра, а

Нови плугови са добро окованымъ колечкама, кои су за нашу земљу добро удешени, могу се добити у Економическо-Топчидерскомъ Заведенію за 14 талира еданъ. Исто тако и

Калеле разны воѣака

издає Економическо-Топчидерско Заведеніе сваки данъ.

Стецьшта се отвараю :

При Суду Окр. Ягодинскогъ, надъ целимъ покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ презадуженогъ Янка Цукића изъ Крчмара, до 2. Априла т. год.

При Суду Окр. Крагуєвачкогъ, надъ целимъ покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ презадуженогъ Михаила и Милоя, сынова пок. Милька Спасоевића изъ Доброводице до 2. Априла.

При Суду Окр. Валѣвскогъ, надъ масомъ поч. Маиде наслѣднице, пок. Матіе Манойловића изъ Совляка, Среза Посав., быв. жене Срећка Радовановића изъ Трестенице истогъ Округія, до 31. Марта.

1. При Суду Окр. Чачанскогъ надъ целимъ покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ поч. Филипа Лишавина изъ Лакца, дана 20. Марта т. год.

2. При Суду Окр. Валѣвскогъ надъ масомъ пок. Еврема Митровића, званогъ Латинина изъ Палежа, дана 29. Марта.

При Суду Окр. Београдскогъ надъ масомъ поч. Андриє Миханловића быв. дућанице изъ Барошевца дана 27. Марта.

Продаваће се :

а) раана народа Округія Краинскогъ, кою е овай ва установљенъ фонда за удовице и сирочадъ свештеничку и учительску уступію, и то: раана Среза Краинскогъ и Брзопаланачкогъ као и обштине вароши Неготине 22. 23. и 24. Марта т. г. у Неготини; Среза Ключкогъ 26. 27. и 28. у Кладову; и Среза Поречкорѣчкогъ, 29. 30. и 31. Марта у В. Милановцу.

б) Непокретна добра Бвте Витановића изъ Параћина, 19. 20. и 21. Марта.

У Антулиной кући у пиварскомъ сокаку, и то на горњемъ спрату, има за издаванъ подъ кирію о Ђурђевудну 2. квартира, састоѣна се еданъ изъ четири собе, 1 куйне са шпархертомъ, шпайзомъ, особеногъ одѣленія у по-

друму, едне штале за конѣ и едне шупе за кола, — другій пакъ изъ три собе, едне куйне са шпархертомъ и едногъ особеногъ одѣленія у подруму, — тко жели исто узети нека изволи пріавити се притяжателю у истой кући. —

(5—6) Две мое магазе на Сави наодеће се продаємъ изъ слободне руке и то до Ђурђева дне т. год., ако иј до реченогъ дана не продамъ, да ћу иј одъ идућегъ Ђурђева дне подъ кирію. И у едномъ и другомъ случаю ко има волю некъ се самномъ споразумѣ.

Никола Гоксић

Архиваръ и Регистраторъ Совѣта.

(4—4) Како е подписаный отворіо фабрику винскогъ сирѣта, то се препоручує гг. купцима, кои бы таковогъ имати желили, было на мало или на много, па и у своимъ бурадима, да ће свакога врло добримъ сирѣтомъ и умѣреномъ цѣномъ послужити. Фабрика се налази у Палилули кодъ „два голуба“, но моћи ће сваки, кои на мањ узети жели, добити и у вѣговой кући, гди е отворіо продавницу истогъ сирѣта.

Ђурђе Милеровић.